

ฟอร์มลงทะเบียนตัวละคร

Cr : HataAo

ชื่อ : สูด ทาคุยะ [Sudo Takuya]

อายุ :16

เพศ : ชาย

หน้านัก / ส่วนสูง : 69 / 185

ลักษณะตัวละคร : ผมสีน้ำตาลเข้มสั้นระดับคอ ดวงตาสีอำพันหางตาชี้ขึ้นดูเหมือนพวกเจ้าอารมณ์ คิ้วหนาที่เวลาปกติชอบเปลือกมวดคือจวนดูดูไปโดยปริยาย มีเขี้ยวสองข้างอย่างกับสัตว์ป่า ผิวคล้ำแดงจากการชอบออกไปลุยฝึกร่างกายข้างนอก รูปร่างสมส่วนมีกล้ามเนื้ออย่างคนฝึกฝนมานาน มีรอยแผลเป็นบางจุดตามร่างกาย

ประวัติ :

สุโต ทาคุยะ เป็นบุตรชายคนสุดท้ายของตระกูลสุโต ตระกูลที่สมาชิกส่วนใหญ่ในบ้านเป็นขุนนางและขึ้นชื่อเรื่องศาสตราดาบเป็นพิเศษ พ่อของเขา สุโต ฮิเดโยชิ ผู้เป็นผู้นำตระกูลคนปัจจุบันเป็นขุนนางสายทางปราบกบฏที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง (ในมุมมองคนธรรมดาจะรู้แค่ที่ตระกูลสุโตเป็นตระกูลขุนนาง ไม่รู้ว่าพิเศษด้านปราบกบฏฝ) พี่ชายคนโต สุโต ฮิบิกิ เองก็ได้ความสามารถด้านดาบจากผู้เป็นพ่อมาเต็มๆ ฮิบิกินั้นเข้าเรียนที่โทเกนเคียวและเรียนจบไปแล้วเมื่อสามปีก่อนในชั้นเรียนพิเศษ ปัจจุบันเป็นเกทส์เฮย์ที่เป็นที่รู้จักพอสมควรในหมู่เกทส์เฮย์ด้วยกัน หากแต่ตระกูลสุโตนั้นมีประเพณีคร่ำครึ อย่างการไม่อนุญาตให้หญิงสาวในตระกูลยุ่งเกี่ยวกับกบฏฝหรือจับต้องอาวุธ ทำให้พี่สาวของเขา สุโต เรนะ ที่อายุห่างจากเขา 4 ปี ไม่ได้รับการฝึกสอนดาบเช่นเดียวกับเขาและพี่ชาย แม้ว่าเธอจะมีความสามารถมากพอที่จะร่ำเรียนก็ตาม นั่นทำให้ทาคุยะไม่พอใจในความคิดดึกดำบรรพ์ของตระกูลนี้ที่กีดความสามารถของพี่สาวของเขาเอาไว้

ทาคุยะนั้นได้รับการฝึกฝนดาบตั้งแต่ 8 ขวบ แม้จะมีฝีมือดาบในระดับที่คนทั่วไปมองว่าดี แต่เมื่อเทียบกับพี่ชายและพ่อของตนแล้วยังคงห่างชั้นกันมากนัก เขาพยายามทำกายฮิบิกิหลายต่อหลายครั้งแต่ก็พ่ายแพ้ทุกครั้งไป พออายุ 16 ก็ถูกสั่งให้ไปสอบเข้าโทเกนเคียวเหมือนพวกพี่ๆ ตอนแรกเจ้าตัวก็ต่อต้านเพราะหิวไม่ตี มั่นใจว่าไม่ผ่านแน่ๆ แต่พอโดนพูดว่า 'ถ้าสอบเข้าโทเกนเคียวไม่ได้ก็อย่าหวังเลยว่าจะเอาชนะฮิบิกิได้' เลยฮึดสู้ตั้งใจติวภาคทฤษฎีจนสอบเข้ามาได้และได้รับการเทียบเชิญเข้าคลาสพิเศษเช่นเดียวกับพี่ชายจนได้

ศาสตร์ที่ถนัด : ดาบ

นิสัย :

- ค่อนข้างมุกทะลุ
- ตรงไปตรงมา ชอบก็บอกว่าชอบเกลียดก็บอกว่าเกลียด รู้สึกอย่างไรก็บอกออกไปตามตรง จนบางทีก็ดูเหมือนไม่มีความละเอียดอ่อน
- ถือคติว่าในสนามรบไม่มีชายไม่มีหญิงไม่มีเด็กไม่มีชรา มีแต่เก่งกาจหรืออ่อนแอ หากแข็งแกร่งต่อให้อีกฝ่ายจะเป็นใครก็จะยอมรับและชื่นชมว่าเก่ง และไม่ดูถูกคู่ต่อสู้จากภายนอกที่เห็นจนกว่าจะได้ประมือรู้ถึงฝีมือจริง
- แต่ถ้านอกสนามรบ ในสถานการณ์ปกติก็ค่อนข้างให้เกียรติผู้หญิงในระดับหนึ่ง ช่วยเหลือคนแก่มีน้ำใจกับเด็กเป็นปกติ (แต่เด็กผีก็ไล่เตะ)
- ถ้าประลองดาบแพ้ใครจะไปขอทำสูใหม่เรื่อยๆเพราะอยากที่จะเก่งขึ้น แข็งแกร่งขึ้น แต่ถ้าแพ้ในเรื่องอื่นเช่นการเรียนก็จะช่างแม่ง นาย/เธอเก่งมากเลย ปรบมือแปะๆ ไม่ทำสูอีกรอบ
- เพราะมักจะแสดงความรู้สึกออกไปตรงๆและไม่ชอบโกหก ชื่อสัตย์สุดๆ เลยดูเหมือนหมา แคมเวลาปกติก็หน้าดูเหมือนหมาด้วย คนที่รู้จักกันสนิทกันเลยมักเรียกว่าไอ้หมา
- ชอบการต่อสู้ เพราะจันถ้าใครทำสูก็ยินดีรับคำท้า จะประดาบหรือแลกหมัดก็จัดมา !! แต่เรื่องเรียนไม่สู้นะ ยอมแพ้
- หัวไม่ดี ไม่ถนัดภาคทฤษฎีถนัดภาคปฏิบัติ เหมือนสมองทำจากกล้ามเนื้อเป็นส่วนใหญ่ อย่าคาดหวังจะหาความฉลาดจากมัน ปกติเวลาสู้ใช้แต่สัญชาตญาณและประสบการณ์ล้วนๆ
- ดูก็จริงแต่จริงๆไม่ดู คอยด้วยได้เล่นหัวได้ปกติ หัวเราะเล่นบ๊อบอกกับเพื่อนฝูงได้สมวัย แค่หน้าดูแต่ใจไม่ดูนะเออ
- ดูเหมือนโกรธง่ายแต่จริงๆไม่ค่อย มีหงุดหงิด อารมณ์เสีย โวยวาย แต่ไม่เคยโกรธใครจริงจังก้าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร หงุดหงิดแปๆเดี๋ยวก็ลืมแล้วด้วย ปรบอารมณ์ไวจะ

ตาย แต่ถ้าโกรธใครจัดๆแล้วจะโกรธนาน ขึ้นแบล็กลิสต์คนที่ไม่ชอบหน้าไปเลยจนกว่าจะเคลียร์กันได้

- หวงพี่สาวจนเกือบจะชิสก่อน ใครจะมาอยู่กับพี่ก็ข้ามศพดูไปก่อนเหอะ ! แต่ไม่ยอมรับว่าชิสก่อน

สิ่งที่ชอบ : ดาบ , การต่อสู้ , พี่สาว , ดั่งโงะ , โอลิมปัส , แกงกะหรี่

สิ่งที่ไม่ชอบ/เกลียด : พ่อ , พี่ชาย , วิชาเรียนที่อธิบายยืดเยื้อและเข้าใจยาก , การอยู่เฉยๆ , สัม

ความสามารถพิเศษ :

- ทำอาหาร พวกอาหารคาว รสชาติเหมือนรสมือแม่-
- ความสามารถด้านกายภาพดี วิ่งเร็ว มีความคล่องตัวสูง
- จมูกดีเหมือนหมา

อื่น ๆ :

- ไม่ค่อยชอบพูดถึงเรื่องที่บ้าน ถ้าไม่อยากถูกมองตาขวางก็อย่าพูดถึงตระกูลมันดีกว่า
- ไม่ค่อยชอบถูกเรียกด้วยนามสกุล ชอบให้เรียกด้วยชื่อเลยมากกว่า แต่ก็ไม่ได้จ้องแแงขนาดจะห้ามทุกคนเรียกนามสกุล แค่แบบถ้าเรียกชื่อไปเลยก็จะขอบคุณมาก
- รู้จักกับ ฟุวะ โทโมยูกิ มาตั้งแต่ 7 ขวบเนื่องจากตระกูลของทั้งสองเป็นมิตรกันมานาน แต่สองคนนี้เหมือนมีปัญหา เจอหน้ากันทีไรต้องมีเหตุให้แ่งใส่กันอยู่ร่ำไป [แน่นอนว่าทาคุยะมักจะเริ่ม]